វគ្គ XII

ទឹកថ្នាំបំលែងកាយ

ពួកគេចុះពីជណ្ដើរថ្ម ហើយសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដើរទៅគោះទ្វារ។ ទ្វារនោះរបើកឡើងតិចៗ ហើយពួកគេក៏ចូលទៅក្នុង។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលប្រាប់ហេរីឲ្យចាំបន្តិច រួចក៏ទុកវាចោលនៅទីនោះតែម្នាក់ឯង។

ហេរីក្រឡេកមើលជុំវិញ។ ក្នុងចិត្តវាមានតែរឿងមួយគត់ដែលច្បាស់លាស់៖ ក្នុងចំណោមការិយាល័យគ្រូបង្រៀនទាំងអស់ដែលវាធ្លាប់បានចូលទៅលេងនៅក្នុងឆ្នាំនេះ មានតែការិយាល័យរបស់លោកដាំប័លដ័រប៉ុណ្ណោះដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាងគេ។ ប្រសិនបើវាមិនភ័យថា ខ្លួនជិតនឹងត្រូវគេទាត់ចេញពីសាលាទេ វាច្បាស់ជាឆ្លៀតឱកាសដើរមើលជុំវិញជាមិនខានឡើយ។

បន្ទប់នោះមានរាងមូល ធំ និងស្រស់ស្អាត ពោរពេញទៅដោយសំឡេងឆ្ងាវៗគួរឲ្យចង់សើចជាច្រើន។ នៅលើតុជើងកោងមួយ មានដាក់បញ្ជូរឧបករណ៍ភ្លេងពណ៌ប្រាក់គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយចំនួន ដែលកំពុងបន្លឺសូរង្វុងៗ ព្រមទាំងបាញ់ចេញកំសួលផ្សែងទៀតផង។ នៅតាមជញ្ជាំងពោរពេញទៅដោយរូបថតរបស់នាយក និងនាយិកាសាលាជំនាន់មុនៗ។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាកំពុងតែស្រមុកខុរៗ នៅក្នុងស៊ុមរូបថតនីមួយៗរៀងៗខ្លួន។ នៅមានតុជើងដូចក្រញ៉ាំសត្វដ៏ធំមួយ ដែលនៅផ្ទើរខាងក្រោយតុនោះ មានដាក់មួកវេទមន្តដាច់ថ្មេរ ដ៏កន្រ្ទករូកមួយ...គឺមួកសិល្ប៍។

ហេរីមានអារម្មណ៍ស្ទាក់ស្ទើរនៅឡើយ។ វាចោលភ្នែកសំឡឹងមើលវេទគូ ដែលកំពុងតែដេកលក់នៅលើជញ្ជាំងជុំវិញ។ គ្រាន់តែយកមួកនោះមកសាកពាក់លេងម្ដងទៀត ច្បាស់ជាគ្មានបញ្ហាអ្វីធ្ងន់ធ្ងរទេ មិនថាអញ្ចឹង? គ្រាន់តែចង់ដឹង...គ្រាន់តែចង់ធ្វើឲ្យប្រាកដក្នុងចិត្តថា មួកនោះបានដាក់វានៅក្នុងក្រុមគ្រីមគ្រូវីក៏អត់តែប៉ុណ្ណោះ។

វាដើរស្ងាត់ៗក្រវែលតុ រួចលើកមួកនោះចុះពីលើផ្ទើរ បន្ទាប់មកបន្ទាបមួកនោះយឺតៗដាក់ពីលើក្បាលរបស់វា។ មួកនោះធំពេកហើយ រហូតដល់របូតធ្លាក់បាំងភ្នែករបស់វាឡើងជិតឈឹង ដូចដែលកាលពីវាធ្លាប់បានពាក់មួកនោះពីលើកមុនអញ្ចឹង។ ហេរីសំឡឹងស្ងៀមរង់ចាំនៅក្នុងស្បែអន្ធការនៃមួកសិល្ប៍។ បន្ទាប់មក សំឡេងតូចមួយបន្លឺឡើងនៅក្នុងត្រចៀករបស់វា៖

- ឯងគឺហេរី ផោតធ័រ?

- អឺ...មែនហើយ- ហេរីនិយាយតិចៗ។ - អឺ...សុំទោសដែលមករំខាន...ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់សួរថា...

- ឯងកំពុងតែឆ្ងល់ថាតើ ខ្ញុំបានដាក់ឯងនៅក្នុងក្រុមត្រឹមត្រូវរឺក៏អត់ មែនទេ?- មួកនោះស្រដីយ៉ាងឈ្លាសវៃ។ - មែនហើយ...ឯងពិតជាពិបាកនឹងជ្រើសរើសក្រុមឲ្យមែន។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអ្វីដែលខ្ញុំបាននិយាយកាលពីលើកមុនដដែល...- បេះដូងរបស់ហេរីស្ទើរតែលោតចេញមកក្រៅ - ឯងនឹងទទួលបានលទ្ធផលល្អប្រសិនបើនៅក្នុងក្រុមស្លីតឺរីន។

ពោះរបស់ហេរីហាក់ដូចជាជ្រុះបាត់។ វាចាប់ចុងមួក ហើយទាញមួកនោះចេញ។ មួកនោះយោលតែលតោកក្នុងដៃរបស់វាក្នុងសភាពកខ្វក់ ថែមទាំងគ្មានជីវិត។ ហេរីរុញមួកនោះទៅលើធ្នើរវិញ ដោយមានអារម្មណ៍កាន់តែអាក្រក់ជាងមុនទៅទៀត។

- ឯងនិយាយខុសហើយ- វានិយាយខ្លាំងៗទៅកាន់មួកស្ងៀមស្ងាត់នោះ។ វាមិនកម្រើកអ្វីឡើយ។ ហេរីដើរថយក្រោយមកវិញ ភ្នែកសំឡឹងមើលមួកនោះនៅឡើយ។ បន្ទាប់មក សំឡេងឈ្លក់ដ៏ចំឡែកមួយនៅពីក្រោយវាធ្វើឲ្យវាបែរខ្នងមកក្រោយ។

តាមពិត វាមិននៅតែឯងទេ។ មានបក្សីរាងចំនាស់មួយក្បាល កំពុងតែទំលើបង្គងពណ៌មាសនៅខាងក្រោយទ្វារ មើលទៅស្រដៀងនឹងមាន់តួគីដែលត្រូវគេបោចរោមអស់ពាក់កណ្ដាល។ ហេរីសម្លឹងមើលវា ហើយបក្សីនោះក៏ចោលក្រសែភ្នែកយ៉ាងវេទនាមកវិញ ដោយបន្លឺសំឡេងឈ្លក់ម្ដងទៀត។ ហេរីគិតថាបក្សីនោះដូចជាឈឺខ្លាំងណាស់។ ភ្នែកវាទាំងពីរឡើងស្រអាប់ ហើយសូម្បីតែពេលដែលហេរីកំពុងតែមើល នៅមានរោមពីរបីបន្តជ្រុះពីកន្ទុយវាឥតដាច់។

ហេរីកំពុងតែគិតថា ប្រសិនបើបក្សីចិញ្ចឹមនោះមកស្លាប់ចំពេល ដែលវាកំពុងតែនៅក្នុងការិយាល័យលោក ដាំប័លដ័រច្បាស់ជាវីវរហើយ ស្រាប់តែភ្លើងឆេះខ្លួនបក្សីនោះតែមួយប៉ប្រិចភ្នែក។

ហេរីស្រែកដោយរន្ធត់ ហើយដើរថយក្រោយមករកតុ។ វាសម្លឹងមើលទាំងអន្ទះសាក្រែងលោឃើញមានកែវទឹកនៅកន្លែងណា ប៉ុន្តែរកមិនឃើញសោះ។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះដែរ បក្សីនោះបានប្រែក្លាយទៅជាដុំភ្លើង។ វាបន្លឺសម្រែកយ៉ាងខ្លាំងមួយ ហើយតែមួយវិនាទីក្រោយមកក៏រលាយសូន្យសុងគ្មានអ្វីនៅសល់ក្រៅពីផេះមួយកញ្ចុំនៅលើកម្រាលឥដ្ឋតែប៉ុណ្ណោះ។

ទ្វារការិយាល័យបានបើកឡើង។ លោកដាំប័លដ័រចូលមកក្នុង ទឹកមុខរបស់គាត់ដូចជាស្រងូតស្រងាត់ណាស់។

- លោកសាស្ត្រាចារ្យ- ហេរីស្រដីទាំងដង្ហក់ - បក្សីរបស់លោក ... ខ្ញុំអត់បានធ្វើអីទេ ... វាស្រាប់តែភ្លើងឆេះ...

ហេរីស្រាប់តែភ្ញាក់ផ្អើល ដោយឃើញលោកដាំប័លដ័រញញឹម។

- ល្មមតែដល់ពេលហើយដែរ- គាត់និយាយ។ - វាមានទឹកមុខមិនស្រស់បស់ជាច្រើនថ្ងៃមកហើយ។ ខ្ញុំក៏បានរំលឹកវាច្រើនដងដែរថា កុំនៅរង់ចាំធ្វើអ្វីទៀត គួរតែត្រូវទៅហើយ។

គាត់សើចកក្អឹកដោយឃើញទឹកមុខស្រឡាំងកាំងរបស់ហេរី។

- ហ្វ៉ក់ស៍ គឺជាហង្សភ្លើងណ៎ា ហេរី។ ហង្សភ្លើងរមែងឆេះក្លាយជាដុំភ្លើង នៅពេលដែលវាត្រូវស្លាប់ រួចក៏កើតឡើងវិញពីផេះ។ ចាំមើលណ៎ា...

ហេរី អោនមើលទៅឃើញបក្សីទើបនឹងកើតតូចក្រញង់មួយក្បាលលេចក្បាលចេញពីផេះ។ វាក៏មានរូបរាងអាក្រក់ដូចបក្សីអំបាញ់មិញនេះដែរ។

- ពិតជាស៊យណាស់ដែលឯងមកជួបវាចំថ្ងៃអគ្គី- ដាំប័លដ័រពោល ដោយដាក់ខ្លួនអង្គុយពីក្រោយតុ។ - ពេលភាគច្រើន វាពិតជាស្រស់សង្ហាណាស់៖ ស្លាបពណ៌មាសលាយក្រហមដ៏អស្ចារ្យ។ ហង្សភ្លើងពិតជាពពួកបក្សីគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មែនទែន។ ពួកវាអាចយួររបស់ធ្ងន់ៗប៉ុណ្ណាក៏រួចដែរ ចំនែកទឹកភ្នែករបស់ពួកវាមានថាមពលព្យាបាល មិនតែប៉ុណ្ណោះពួកវាជាសត្វចិញ្ចឹមស្មោះស្ម័គ្រនឹងម្ចាស់វាណាស់។

ទឹកថ្នាំបំលែងកាយ

ដោយសារតែរឿង ហ្វ័រយែស ត្រូវភ្លើងឆេះ ធ្វើឲ្យហេរីសឹងតែភ្លេចថាវាមកទីនេះដើម្បីអ្វីទៅហើយ ប៉ុន្តែវានឹកឃើញឡើងវិញទាំងអស់ពេលដែល ដាំប័លដ័រ អង្គុយនៅលើកៅអីខ្នងខ្ពស់មួយ រួចសំឡឹងមើលហេរីតាមរយៈកែវភ្នែកពណ៌ខៀវស្រស់របស់គាត់ឡើងមុត។

ដាំប័លដ័រមិនទាន់នឹងបានហាស្ដីមួយម៉ាត់ផង ស្រាប់តែទ្វារការិយាល័យប៉ើងរបើកឡើងឮសូរខ្លាំង ហើយហាហ្គ្រីដសម្រុកចូលមក ភ្នែកគាត់ឡើងព្រៃផ្សៃ រីឯម្លូកទឹកកករបស់គាត់នៅទីមទាមលើក្បាលពណ៌ខ្មៅដ៏ស្រមេមស្រមាមរបស់គាត់ ព្រមទាំងមានមាន់ងាប់យោលទៅយោលមកនៅនឹងដៃគាត់នៅឡើយ។

- មិនមែនជាហេរីទេ សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ!- ហាហ្គ្រីដឧទានឡើងជាបន្ទាន់។ - ខ្ញុំទើបនឹងនិយាយជាមួយវាប៉ុន្មាននាទីមុនពេលដែលក្មេងនោះត្រូវបានគេរកឃើញ វាច្បាស់ជាគ្មានពេលធ្វើទាន់ទេ លោក...

ដាំប័លដ័រហៀបនឹងនិយាយហើយ ប៉ុន្តែហាហ្គ្រីដនៅតែបន្តនិយាយប៉ប៉ាច់ប៉ប៉ោចមិនឈប់ ព្រមទាំងគ្រវីគ្រវាត់មាន់ងាប់នោះទៅវិញទៅមក បណ្ដាលឲ្យជ្រុះស្លាបគ្រប់ទីកន្លែង។

- ...មិនអាចជាវាទេ ទោះជាឲ្យខ្ញុំស្បថចំពោះមុខក្រសួងវេទមន្តក៏ខ្ញុំហ៊ានដែរ...

- ហាហ្គ្រីដ ខ្ញុំ...

- ...លោកចាប់មនុស្សខុសហើយ។ ខ្ញុំដឹងថាហេរីមិនដែល...

- *ហាហ្គ្រីដ!*- ដាំប័លដ័រស្រែកខ្លាំងៗ។ - ខ្ញុំក៏មិនគិតថា ហេរីបានវាយប្រហារមនុស្សទាំងនោះដែរ។

- អូ!- ហាហ្គ្រីដស្រដី មាន់នោះធ្លាក់ខ្ចោកមកខាងខ្លួនគាត់វិញ។ - អញ្ចឹងទេអ្ហ។ ខ្ញុំចាំនៅក្រៅចុះ លោកនាយក។

រួចគាត់ក៏ដើរតន្ត្រំជើងចេញទៅក្រៅវិញទាំងអៀនខ្មាស។

- លោកមិនគិតថាជាខ្ញុំមែនរឺ លោកសាស្ត្រាចារ្យ?- ហេរីសួរបញ្ជាក់ទាំងមានសង្ឃឹម ខណៈពេលដែលដាំប័លដ័របោសរោមមាន់ចេញពីតុរបស់គាត់។

- ទេ ហេរី ខ្ញុំមិនគិតថាជាឯងទេ- ដាំប័លដ័រឆ្លើយ តែមុខរបស់គាត់ប្រែជាស្រងូតស្រងាត់ម្ដងទៀត។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំនៅតែត្រូវការនិយាយជាមួយឯងដដែល។

ហេរីរង់ចាំយ៉ាងអន្ទះសា ខណៈពេលដែលដាំប័លដ័រកំពុងតែពិចារណាពីវា ម្រាមដៃវែងៗរបស់គាត់ដាក់ផ្ដុំចូលគ្នា។

- ហេរី ខ្ញុំត្រូវសួរឯងថា តើឯងមានអ្វីចង់ប្រាប់ខ្ញុំទេ?- គាត់និយាយថ្នមៗ។ - អ្វីក៏បានដែរ។

ហេរីមិនដឹងជាត្រូវនិយាយយ៉ាងម៉េចនោះទេ។ វាគិតដល់មេលហ្វ័យស្រែកថា "ឯងនឹងជាអ្នកបន្ទាប់ហើយ អាពួកឈាមកខ្វក់!" ហើយនិងទឹកថ្នាំបំលែងកាយ ដែលកំពុងតែចំអិនដោយលួចលាក់នៅក្នុងបន្ទប់ទឹករបស់ម៉ុននីង មីតថល។ បន្ទាប់មក វាគិតដល់សំឡេងចំឡែកដែលវាបានឮពីរដង ហើយចាំនូវអ្វីដែលរ៉ុននិយាយថា៖ "*ការឮសំឡេងដែលគ្មាននរណាទៀតឮបានមិនមែនជាប្រផ្នូលល្អទេ សូម្បីតែនៅក្នុងពិភពវេទមន្តក៏ដោយ។*" វាក៏បានគិតផងដែរចំពោះអ្វីដែលអ្នកគ្រប់គ្នាកំពុងតែនិយាយអំពីវា និងសេចក្ដីភ័យខ្លាចដែលកាន់តែរាលដាលខ្លាំងឡើងៗថា វាអាចមានជាប់ទំនាក់ទំនងជាមួយសាឡាហ្សា ស្លីតឺរីន...

- ទេ- ហេរីតប - គ្មានអ្វីទេ លោកសាស្ត្រាចារ្យ។

*

ការវាយប្រហារស្ទួនៗគ្នាទៅលើចាស់ស្ទីន និងនីកស្ទើរឥតក្បាលបានប្រែក្លាយភាពភ័យខ្លាចក្នុងពេលបច្ចុប្បន្នឲ្យទៅជាភាពស្លន់ស្លោរ។ អ្វីដែលពួកគេចង់ដឹងបំផុតនោះគឺថា តើវាសនារបស់នីកស្ទើរឥតក្បាលនឹងក្លាយទៅជាយ៉ាងណា។ មនុស្សម្នាសួរគ្នាទៅវិញ

ទៅមកថា តើអ្វីទៅដែលអាចមានលទ្ធភាពនឹងធ្វើរឿងដូច្នោះដាក់ខ្មោចបាន។ តើថាមពលបិសាចអ្វីទៅដែលអាចព្យាបាទរហូតដល់មនុស្សដែលស្លាប់ទៅហើយទៀត? ពួកកូនសិស្សដណ្ដើមគ្នាកក់សំបុត្ររថភ្លើងសាលាហុកវ៉ាត ដើម្បីបានទៅផ្ទះនៅថ្ងៃបុណ្យណូអែល។

- ដល់ដំណាក់កាលនេះហើយ ប្រហែលជាសល់តែពួកយើងទេ- រ៉ុនប្រាប់ ហារី និងហឺម៉ាយអូនី។ - គឺពួកយើង មេលហ្វ័យ ក្រេប និងហ្គូយល៍។ ថ្ងៃឈប់សម្រាកនេះមិនដឹងជាសប្បាយយ៉ាងណាទេ។

ក្រេប និងហ្គូយល៍ ដែលតែងតែដើរតាមមេលហ្វ័យ ក៏បានចុះឈ្មោះស្នាក់នៅសាលានាថ្ងៃឈប់សម្រាកដែរ។ ប៉ុន្តែហេរីបែរជាត្រេកអរទៅវិញ ដែលមនុស្សជាច្រើនចាកចេញ។ វានឿយហត់នឹងឃើញមនុស្សដើរគេចវា ខ្លាចក្រែងតែវាប្រុងនឹងបញ្ចេញចង្កូមព្រោះពិសអញ្ចឹង។ នឿយហត់នឹងសំឡេងខ្សឹបខ្សៀវ និងការចង្អុលមករកខ្លួន រាល់ពេលដែលវាទៅកន្លែងណាក៏ដោយ។

ទោះបីជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ហ្រ្វេដ និងចចបែរជាយល់ថារឿងនេះគួរឲ្យអស់សំណើចទៅវិញ។ ពួកគេទាំងពីរនាក់បបួលគ្នាដើរហែហមមុខហេរីតាមផ្លូវរបៀង ដោយស្រែកក្ដែងៗថា៖

- ជៀសចេញ ទាយាទស្លីតឺរីនមកដល់ហើយ មែនណា! ផេទគូកំណាចកំពុងយាងដល់ហើយ...

ពឿរស៊ីមិនឯកភាពចំពោះអាកប្បកិរិយាបែបនេះឡើយ។

- នេះ *មិន*មែនជារឿងគួរឲ្យលេងសើចទេ- វាស្រដីទាំងសោះកក្រោះ។

- អូ! កុំនៅទើសផ្លូវ ពឿរស៊ី- ហ្វ្រេដស៊កសម្ដី។ - ហេរីកំពុងតែប្រញាប់។

- មែនហើយ វាកំពុងតែឆ្លៀតពេលទៅបន្ទប់សម្ងាត់ផឹកតែជាមួយអ្នកបម្រើដុះចង្កូមរបស់វា- ចចថែមសម្ដី ព្រមទាំងសើចកក្អឹក។

ជីននីក៏មិនយល់ថា នេះគឺជារឿងលេងសើចដែរ។

- អូ! *ឈប់ទៅ*- នាងទ្រហោយំរាល់ពេលដែលហ្វ្រេដសួរហេរីថា តើនឹងចាត់ការនរណាទៀត រឺក៏ពេលដែលចចធ្វើពុតជាបណ្ដេញហេរីចេញដោយប្រើកម្រងខ្ទឹមសមួយបាច់ធំពេលដែលពួកគេជួបគ្នា។

ហេរីមិនប្រកាន់នឹងរឿងនេះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាបែរជាធ្វើឲ្យហេរីមានអារម្មណ៍ល្អឡើងវិញ ដោយដឹងថាយ៉ាងហោចណាស់ក៏មានហ្វ្រេដ និងចច គិតថាទស្សនៈដែលថា វាជាទាយាទស្លីតឺរីនគឺជារឿងគួរឲ្យអស់សំណើចណាស់។ ប៉ុន្តែអំពើក្រមិចក្រមើមរបស់ពួកគេបែរជាជាធ្វើឲ្យ ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ កាន់តែក្ដៅក្រហាយ។ ល្ពឹកណាដែលវាឃើញពួកគេកំពុងតែលេងសើចដូច្នេះ វាតែងតែធ្វើមុខជូរហួញ។

- គឺព្រោះតែវាចង់ប្រាប់គេឯងថា គឺវាឯនេះទេដែលជាទាយាទស្លីតឺរីនពិតៗ- រ៉ុននិយាយធ្វើដូចជាអ្នកចេះដឹង។ - ឯងដឹងស្រាប់ហើយថា វាស្អប់អ្នកដែលយកឈ្នះវាណាស់ ហើយឯងបែរជាអ្នកទទួលផលពីអំពើកខ្វក់របស់វាទៅវិញ។

- មិនយូរទេ- ហឺម៉ាយអូនីស្រដីទាំងពេញចិត្តពេញថ្លើម។ ទឹកថ្នាំបំលែងកាយជិតរួចរាល់ហើយ។ មិនដល់ប៉ុន្មានថ្ងៃទៀតទេ ពួកយើងនឹងឲ្យវានិយាយការពិតចេញមកជាមិនខាន។

*

នៅទីបំផុត ឆមាសក៏ត្រូវបានបញ្ចប់ ហើយភាពស្ងប់ស្ងាត់ក៏បានជ្រាបចូលមកដល់ ខណៈពេលដែលព្រឹលកំពុងធ្លាក់មកលើតួប្រាសាទ។ ហេរីមានអារម្មណ៍សុខស្រួលជាជាងសោកសៅ ព្រមទាំងរីករាយផង ដោយសារមានតែវា ហឺម៉ាយអូនី និងបងប្អូនត្រកូលវីស្លីប៉ុណ្ណោះ ដែលនៅគ្រប់គ្រងអគារក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ។ នេះមានន័យថា ពួកគេអាចលែងល្បែង ផ្ទាត់បំផ្ទុះ បានយ៉ាងឡូឡា

ដោយមិនចាំបាច់ត្រូវរំខាននរណាឡើយ ម្យ៉ាងទៀតពួកគេអាចហ្វឹកហាត់ការប្រកួតវេទមន្តគ្នាដោយផ្ទាល់ទៀតផង។ ហ្វ្រេដ ចច និង ជីននីបានជ្រើសរើសនៅសាលាជាជាងទៅសួរសុខទុក្ខប៊ីលនៅអេស៊ីប ជាមួយលោក និងអ្នកស្រីវីស្លី។ ពើរស៊ី ដែលមិនយល់ស្រប តាមអ្វីដែលវាហៅថាអាកប្បកិរិយាកូនក្មេងរបស់ពួកគេ មិនដែលចំណាយពេលទំនេរច្រើននៅក្នុងសាលរួមហ្គ្រីហ្វីនដ័រទេ។ វាបាន ប្រាប់ពួកគេយ៉ាងក្អេងក្អាងរួចមកហើយថា វាស្នាក់នៅសាលានាថ្ងៃបុណ្យណូអែល ក៏ព្រោះតែនេះជាកាតព្វកិច្ចរបស់វា ក្នុងឋានៈជា ប្រធានសិស្ស ដើម្បីជួយជ្រោមជ្រែងលោកគ្រូអ្នកគ្រូក្នុងគ្រាលំបាកតែប៉ុណ្ណោះ។

ព្រឹកថ្ងៃបុណ្យណូអែលរះឡើង នាំមកនូវភាពរងាត្រជាក់ និងពណ៌សស្វាច។ ហេរី និងរ៉ុន ដែលនៅតែពីរនាក់គត់ក្នុង សយនដ្ឋានរបស់ពួកគេ ត្រូវបានដាស់ឲ្យភ្ញាក់ឡើងទាំងព្រឹកព្រលឹមដោយហឺម៉ាយអូនី ដែលសម្រុកចូលមក ខ្លួនប្រាណស្លៀកពាក់ រួចរាល់ ព្រមទាំងកាន់អំណោយសម្រាប់ពួកគេមកជាមួយ។

- ភ្ញាក់ឡើង- នាងនិយាយខ្លាំងៗ ហើយទៅទាញវាំងននចេញពីបង្អួច។

- ហឺម៉ាយអូនី...នាងមិនគួរនៅទីនេះទេ- រ៉ុនស្រដី ដោយយកដៃបាំងភ្នែករបស់វានឹងពន្លឺថ្ងៃ។

- រីករាយថ្ងៃបុណ្យណូអែល- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ ព្រមទាំងបោះអំណោយទៅឲ្យវា។ - ខ្ញុំក្រោកឡើងជិតមួយម៉ោងទៅ ហើយ ឆ្លៀតពេលទៅបន្ថែមស្លាបជរក្នុងទឹកថ្នាំទៀត។ ឥឡូវរួចរាល់ហើយ។

ហេរីក្រោកឡើងភ្លែត ស្វាងទាំងស្រុងតែម្តង។

- ឯងប្រាកដទេ?

- ច្បាស់ណាស់- ហឺម៉ាយអូនីឆ្លើយ ដោយលើកកណ្តុរ ស្កេបបឺរ ចេញ ដើម្បីឲ្យនាងអង្គុយចុះលើគែមគ្រែបង្គោលបួនរបស់ វា។ - ប្រសិនបើពួកយើងសម្រេចថានឹងធ្វើវា គួរតែចាប់ផ្តើមយប់នេះ។

នៅពេលនោះ ហ៊ីដវីកស្រាប់តែហោះចូលមកក្នុងបន្ទប់ ក្នុងចំពុះវាមានពាំកូនកញ្ចប់តូចមួយ។

- សួស្តី- ហេរីស្រដីយ៉ាងរីករាយ ខណៈពេលដែលវាចុះមកទំលើគ្រែរបស់វា - តើឯងមកនិយាយជាមួយខ្ញុំទៀតហើយមែន ទេ?

ហ៊ីដវីកចឹកត្រចៀករបស់វាយ៉ាងថ្នមៗគួរឲ្យស្រឡាញ់ ដែលជាអំណោយដ៏ល្អប្រសើរជាជាងអំណោយដែលវាយកមកឲ្យ ហេរីទៅទៀត។ អំណោយនោះផ្ញើមកពីគ្រួសារឌើស្លី។ ពួកគេបានផ្ញើឈើចាក់ធ្មេញមួយឲ្យហេរី ភ្ជាប់ជាមួយសំបុត្រមួយច្បាប់សាក សួរថា តើវាអាចស្នាក់នៅសាលាហុកវ៉ាតនាពេលវិស្សមកាលរដូវក្តៅផងបានដែរឬទេ។

អំណោយថ្ងៃបុណ្យណូអែលផ្សេងៗទៀតរបស់ហេរីល្អប្រសើរជាងនេះឆ្ងាយណាស់។ ហាគ្រ្រីដបានផ្ញើឲ្យហេរីនូវ គ្រាប់ សណ្តែកមនោសញ្ចេតនាមួយកំប៉ុងធំ ដែលហេរីសម្រេចចិត្តថា នឹងយកទៅកំដៅភ្លើងមុននឹងញ៉ាំបាន។ រ៉ុនបានឲ្យសៀវភៅមួយ ក្បាលមានចំណងជើងថា *ហោះហើរជាមួយនឹងក្រុមកាណុង* ទៅវា ចំនែកឯហឺម៉ាយអូនីបានទិញស្លាបប៉ាកកាពាមឥន្ទ្រីដ៏ប្រណិត មួយឲ្យវា។ ហេរីបើកអំណោយចុងក្រោយឃើញអាវរងាទើបនឹងចាក់ដោយផ្ទាល់ដៃថ្មីមួយផ្ញើមកពីអ្នកស្រីវីស្លី ហើយនិងនំផ្លែព្រូន។ វាអានកាតជូនពររបស់គាត់ ដោយនឹកខ្មាសខ្លួនឯងចំពោះកំហុសខ្លួន ពេលគិតដល់ឡានរបស់លោកវីស្លី ដែលបាត់មុខរហូតតាំងពី បុកនឹងដើមរ៉ុមភីងវីឡូរួចមក ហើយឥឡូវកំពុងរៀបចំគម្រោងធ្វើបំពានច្បាប់សាលាទៀត។

*

គ្មាននរណាអាចទប់ចិត្តមិនត្រេកត្រអាលនឹងពិធីជប់លៀងពេលល្ងាចនាថ្ងៃបុណ្យណូអែលនៅសាលាហុកវ៉ាតបានឡើយ ទោះជា ដឹងថាខ្លួនជិតនឹងត្រូវបង្ខំចិត្តផឹកទឹកថ្នាំបំលែងកាយក៏ដោយ។

ទឹកថ្នាំបំលែងកាយ

សាលធំមើលទៅពិតជាអស្ចារ្យណាស់។ មិនត្រឹមតែមានដើមណូអែលគ្របដណ្តប់ដោយទឹកកកជាងដប់ពីរដើម ព្រមទាំងខ្សែលំអនៃផ្លែហូលីក្រាស់ៗ គួបផ្សំនឹងដើមបញ្ជើក្អែកខ្វាត់ខ្វែងពេញពិតានប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានព្រិលវេទមន្តធ្លាក់ចុះពីលើពិតាន ផ្តល់នូវភាពកក់ក្តៅ និងស្ងួតទៀតផង។ ដាំប័លដ័រឲ្យពួកគេស្តាប់ចម្រៀងបុណ្យណូអែលជាទីពេញចិត្តរបស់គាត់ប៉ុន្មានបទ ឯហាគ្រ្គីដច្រៀងតាមកាន់តែខ្លាំងឡើងៗរាល់ពេលដែលគាត់ផឹកស្រាលាយពងមាន់មួយកែវហើយ ថែមមួយកែវទៀត។ ពើរស៊ីដែលមិនបានដឹងថាហ្វ្រេដបានដប់ផ្លាកប្រធានសិស្សរបស់វា កែឈ្មោះទៅជា "មនុស្សឆ្កួត" ចេះតែតាមសួរពួកគេថាតើកំពុងតែសើចអ្វី។ ហេរីមិនទាំងខ្វល់ពី ដ្រាកូ មេលហ្វ័យ ដែលកំពុងតែនិយាយបន្ទុះបង្អាប់ឮៗពីអាវរងាថ្មីរបស់វានៅឯតុក្រុម ស្លីតើរីន នោះផង។ ឲ្យតែឱកាសហុចដល់ មេលហ្វ័យច្បាស់ជាទទួលកម្មពៀរសមនឹងអំពើរបស់វា នៅក្នុងពេលតែពីរបីម៉ោងទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។

ហេរី និងរ៉ុនញ៉ាំបង្ហើយបង្អែមណូអែលចានទីបីមិនទាន់ទាំងរួចរាល់ផង ត្រូវហឺម៉ាយអូនីអូសចេញទៅក្រៅសាល ដើម្បីពិគ្រោះបញ្ចប់ផែនការរបស់ពួកគេនាល្ងាចនេះ។

- ពួកយើងនូវត្រូវការចំណែករបស់មនុស្សដែលពួកយើងត្រូវបំលែងខ្លួនទៀត- ហឺម៉ាយអូនីស្រដីដោយមិនចាំបាច់បត់បែនយូរ ហាក់ដូចជានាងកំពុងបញ្ជាពួកគេឲ្យទៅទិញម្សៅដុសលាងនៅផ្សារទំនើបអញ្ចឹង។ - ហើយជាក់ស្តែងណាស់ ប្រសិនបើពួកឯងអាចយកចំនែកអ្វីមួយពីក្រេប និងហ្គួយល៍រឹតតែប្រសើរ។ ពួកគេទាំងពីរជាមិត្តភក្តិជិតស្និទ្ធិនឹងមេលហ្វ័យ ដូច្នេះវាពិតជាប្រាប់ពួកគេគ្រប់យ៉ាង។ ហើយពួកយើងក៏ត្រូវធ្វើយ៉ាងណាកុំឲ្យក្រេប និងហ្គួយល៍ពិតប្រាកដចូលមកក្នុងឃើញពួកយើង ពេលដែលពួកយើងកំពុងតែសួរចម្លើយមេលហ្វ័យផងដែរ។

- ខ្ញុំបានរៀបចំរួចរាល់អស់ហើយ- នាងបន្តរិយាយយ៉ាងរលូនឥតអាក់ ដោយគ្មានខ្វល់ពីទឹកមុខស្រឡាំងកាំងរបស់ហេរី និងរ៉ុនបន្តិចសោះ។ នាងលើកនំសូកូឡាពីរដុំធំៗឡើងមក។ - ខ្ញុំបានដាក់ថ្នាំសណ្តំឲ្យដេកលក់កម្រិតធម្មតានៅក្នុងនំទាំងនេះ។ ពួកឯងទាំងពីរគ្រាន់តែធ្វើយ៉ាងណាឲ្យក្រេប និងហ្គួយល៍រកឃើញនំនេះតែប៉ុណ្ណឹងទៅ បានហើយ។ ពួកឯងដឹងស្រាប់ហើយថាពួកគេទាំងពីរនាក់នោះល្មោភស៊ីប៉ុណ្ណា។ ពួកគេច្បាស់ជាញ៉ាំនំទាំងនេះជាមិនខាន។ ពេលដែលពួកគេដេកលក់ហើយ ទាញសក់ពួកគេប៉ុន្មានសរសៃ ហើយលាក់ខ្លួនពួកគេនៅក្នុងទូដាក់ចានឆ្នាំងចុះ។

ហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើលមុខគ្នាទាំងភ័ន្តភាំង។

- ហឺម៉ាយអូនី ខ្ញុំមិនគិតថា...

- ប្រសិនបើមានបញ្ហាអ្វីធ្ងន់ធ្ងរនោះ...

ប៉ុន្តែភ្នែករបស់ ហឺម៉ាយអូនី បញ្ចេញពន្លឺភ្លឺបភ្លែតយ៉ាងមាំទាំ មិនខុសគ្នាពីភ្នែករបស់អ្នកស្រីម៉ាកហ្គូណាហ្គាលប៉ុន្មាននោះទេ។

- ទឹកថ្នាំបំលែងកាយនឹងគ្មានបានការអ្វីឡើយប្រសិនជាគ្មានសក់របស់ក្រេប និងហ្គួយល៍- នាងស្រដីយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ - តើពួកឯងទាំងពីរ*ចង់*ស៊ើបអង្កេតមេលហ្វ័យដែររឺអត់?

- អូ! មិនអីទេ មិនអីទេ- ហេរីតប។ - ប៉ុន្តែចុះចំណែកនាងវិញ? តើនាងចង់ទៅបោចសក់នរណាគេ?

- ខ្ញុំយកបានសក់រួចហើយ!- ហឺម៉ាយអូនីឧទានឡើងយ៉ាងរីករាយ ព្រមទាំងទាញកូនដបតូចមួយចេញពីក្នុងហោប៉ៅរបស់នាង ហើយបង្ហាញពួកគេនូវសក់មួយសរសៃនៅខាងក្នុងដបនោះ។ - មាននៅចាំ មីលីសិន បាល់ស្ត្រូដ ដែលបានប្រកួតជាមួយខ្ញុំនៅក្រុមប្រយុទ្ធតតាំងដែររឺទេ? នាងបានធ្វើឲ្យជ្រុះសក់មួយសរសៃនេះនៅលើរ៉ូបរបស់ខ្ញុំ ពេលដែលនាងព្យាយាមក្រៀកករបស់ខ្ញុំ!

ហើយឥឡូវនាងទៅផ្ទះនៅថ្ងៃបុណ្យណូអែលបាត់ហើយ...ដូច្នេះខ្ញុំគ្រាន់តែប្រាប់ពួកគេថាខ្ញុំសម្រេចចិត្តត្រលប់មកវិញតែប៉ុណ្ណឹង គឺចប់រឿងទៅហើយ។

នៅពេលដែលហឺម៉ាយអូនីដើរត្រុយទៅពិនិត្យមើលទឹកថ្នាំបំលែងកាយម្តងទៀត រ៉ុនបែរមុខមករកហេរី ដោយបង្ហាញទឹកមុខអាប់អួ។

- តើឯងមានដែលធ្លាប់ឮផែនការណាដែលអាចនឹងថ្លោះធ្លោយស្ទើរតែគ្រប់ចំនុចយ៉ាងនេះរឺទេ?

*

ប៉ុន្តែហេរី និងរ៉ុនបែរជាភ្ញាក់ផ្អើលយ៉ាងខ្លាំង ពេលដែលជំហានទីមួយដំណើរការបានយ៉ាងរលូន ដូចហឺម៉ាយអូនីបានប្រាប់មែន។ ពួកគេលបពួននៅច្រកចេញសាលក្រោយពីផឹកតែណូអែលហើយ រង់ចាំក្រេប និងហ្គូយល៍ ដែលកំពុងអង្គុយតែពីរនាក់នៅតុស្លីធីរីនញាត់ម្ហូបអាហារទាំងបួនដុំចូលមាត់ព្រមៗគ្នា។ នៅពេលដែលពួកគេឃើញ ក្រេប និងហ្គូយល៍ដើរចេញពីសាលធំ ពួកគេរត់ទៅពួនយ៉ាងលឿនពីក្រោយរូបអាវក្រោះនៅជិតមាត់ទ្វារ។

- ចាំមើលតើឯងធាត់ប៉ុណ្ណាទើបឈប់?- រ៉ុនខ្សឹបយ៉ាងអណ្តែតអណ្តូង ខណៈពេលដែលក្រេប និងហ្គូយល៍ចង្អុលប្រាប់ហ្គូយល៍យ៉ាងសោមនស្ស រួចទៅលើកនំទាំងនោះឡើង។ ពួកគេញាត់នំទាំងមូលចូលក្នុងមាត់ទាំងញញឹមស្ញេញស្ញាញយ៉ាងល្ងង់ខ្លៅ។ ពួកគេទាំងពីរនាក់ទំពាយ៉ាងរីករាយមួយសន្ទុះ ទឹកមុខពួកគេដូចជាទទួលបានជ័យជំនះអ្វីមួយអញ្ចឹង។ បន្ទាប់មក ពួកគេទាំងពីរក៏ផ្ងារក្រោយទៅលើលើកម្រាលឥដ្ឋ ដោយគ្មានប្រែប្រួលទឹកមុខបន្តិចសោះ។

អ្វីដែលយ៉ាប់ជាងគេនោះគឺ ការយកខ្លួនពួកគេទៅលាក់ក្នុងទូដាក់ចានឆ្នាំងនៅទល់មុខសាល។ ពេលដែលដាក់ខ្លួនប្រាណគេទាំងពីរនាក់ឲ្យស្រួលបួលក្នុងចំណោមធុងទឹក និងក្រណាត់ជូតហើយនោះ ហេរីបោចសក់ពីរបីសរសៃដែលលយចេញលើថ្ងាសរបស់ហ្គូយល៍ ចំនែករ៉ុនទាញយកសក់ក្រេបជាច្រើនសរសៃ។ ពួកគេក៏បានលួចយកស្បែកជើងរបស់ក្រេប និងហ្គូយល៍ដែរ ពីព្រោះថាស្បែកជើងរបស់ពួកគេមិនត្រូវនឹងទំហំជើងរបស់ក្រេប និងហ្គូយល៍ឡើយ។ ក្រោយមក គេទាំងពីរនាក់ ក៏ប្រញាប់រត់ឡើងសំដៅបន្ទប់ទឹករបស់ ម៉ុននីង មីតថល ទាំងមិនទាន់បាត់ភ្ញាក់ផ្អើលចំពោះទង្វើរបស់ពួកគេនៅឡើយ។

ពួកគេមើលស្ទើរតែមិនឃើញ ដោយសារតែផ្សែងខ្មៅហុយចេញពីបន្ទប់ ដែលហឺម៉ាយអូនីកំពុងតែកូរថ្លាង។ ហេរី និងរ៉ុនទាញរ៉ូបរបស់ពួកគេគ្របមុខ រួចគោះទ្វារតិចៗ។

- ហឺម៉ាយអូនី?

ពួកគេឮសំឡេងចាក់សោ រួចឃើញហឺម៉ាយអូនីចេញមក ទឹកមុខពោរពេញដោយភាពស្រស់ថ្លា និងភាពអន្ទះសា។ ពួកគេឮសំឡេងគ្រូកៗនៃទឹកថ្នាំខាប់ ដែលកំពុងបែកពពុះ។ កែវតូចៗបីត្រូវបានដាក់រួចជាស្រេចនៅលើកៅអីបង្គន់។

- តើពួកឯងយកបានទេ?- ហឺម៉ាយអូនីសួរទាំងមិនចង់ដកដង្ហើម។

ហេរីបង្ហាញសក់ហ្គូយល៍ទៅនាង។

- ល្អ។ ហើយខ្ញុំក៏បានលួចយករ៉ូបទំនេរប៉ុន្មានសំរាប់ចេញពីកន្លែងបោកគក់ផងដែរ- ហឺម៉ាយអូនីស្រដី ព្រមទាំងលើកបង្ហាញបង្វេចតូចមួយ។ - ពួកឯងនឹងត្រូវការរ៉ូបធំជាងហ្នឹងពេលដែលប្រែរូបជាក្រេប និងហ្គូយល៍។

ពួកគេទាំងបីនាក់សំឡឹងមើលទៅថ្លាង។ ដល់ពេលមើលឲ្យជិតទៅ ទឹកថ្នាំនោះហាក់ដូចជាភក់ខ្មៅដ៏ខាប់មួយ ដែលកំពុងចេញពពុះឃឺតៗ។

- ខ្ញុំប្រាកដក្នុងចិត្តណាស់ថាបានធ្វើអ្វីៗត្រឹមត្រូវអស់ហើយ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ តែនៅផ្លៀតអានទំព័រកំណត់ចំណាំនៃសៀវភៅ *ឱសថមានអានុភាពខ្លាំងក្លាបំផុត* ឡើងវិញម្តងទៀត ហាក់មិនទុកចិត្ត។ - បើតាមសៀវភៅនិយាយគួរតែ ... ពេលដែលយើងផឹកវាហើយ យើងនឹងមានពេលមួយម៉ោងពេញមុននឹងប្រែមករូបដើមវិញ។

- តឡូវប្រុងធ្វើយ៉ាងម៉េច?- រ៉ុនខ្សឹបសួរ។

- ពួកយើងនឹងចាក់ទឹកថ្នាំបីកែវ ហើយដាក់សក់ចូល។

ហឺម៉ាយអូនីដួសទឹកថ្នាំដាក់ទៅក្នុងកែវនីមួយៗ។ បន្ទាប់មក នាងរលាក់ឲ្យសក់របស់មីលីសិន បាល់ស្ត្រូដធ្លាក់ចេញពីដបចូលទៅក្នុងកែវទីមួយ ទាំងដៃញ័រទទ្រើក។

ទឹកថ្នាំនោះបន្លឺសូរស៊ីៗយ៉ាងខ្លាំងប្រៀបបាននឹងកំសៀវកំពុងពុះ រួចក៏បែកពពុះជាច្រើន។ មួយវិនាទីក្រោយមក វាក៏ប្រែទៅជារាងពណ៌លឿង គួរឲ្យចង់ក្អួត។

- អិក...ជាតិមីលីសិន បាល់ស្ត្រូដ។ រ៉ុននិយាយ ដោយសំឡឹងមើលវាបែបស្អប់ខ្ពើម។ - ហ៊ានភ្នាល់ថាច្បាស់ជាមានរសជាតិគួរឲ្យឆ្អើមណាស់។

- ដាក់របស់ឯងទៅ អញ្ចឹង- ហឺម៉ាយអូនីពោល។

ហេរីទំលាក់សក់របស់ហ្គូយល៍ទៅក្នុងកែវកណ្តាល ឯរ៉ុនដាក់សក់របស់ក្រេបទៅក្នុងកែវចុងក្រោយ។ កែវទាំងពីរបន្លឺសូរស៊ីៗហើយក៏បែកពពុះ៖ កែវដាក់សក់ហ្គូយល៍ប្រែទៅជាពណ៌កាគីស្រទ្បែត ចំណែកឯកែវដាក់សក់ក្រេបវិញពណ៌ខ្មៅ លាយត្នោតចាស់។

- ឈប់សិន- ហេរីបន្លឺឡើង ពេលដែលរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីឈោងយកកែវរបស់ពួកគេ។ - យល់ល្អ ពួកយើងមិនគួរផឹកនៅទីនេះទាំងអស់គ្នាទេ៖ ពេលដែលពួកយើងប្រែរូបទៅជាក្រេប និងហ្គូយល៍ សំលៀកបំពាក់ពួកយើងនឹងមិនល្មមខ្លួនទៀតទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ខ្លួនរបស់មីលីសិន បាល់ស្ត្រូដក៏មិនជាតូចប៉ុន្មានដែរ។

- គំនិតល្អ- រ៉ុនឯកភាព ព្រមទាំងចាក់បើកសោ។ - ពួកយើងនឹងទៅបន្ទប់ដោយឡែកៗពីគ្នា។

ហេរីចូលទៅក្នុងបន្ទប់កណ្តាល ដោយប្រយ័ត្នប្រយែងមិនឲ្យធ្លាក់ទឹកថ្នាំនោះសូម្បីតែមួយតំនក់។

- រួចហើយរឺនៅ?- វាស្រែកសួរ។

- រួចហើយ- សំឡេងរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើងព្រមៗគ្នា។

- មួយ...ពីរ...បី...

ហេរីច្របាច់ច្រមុះខ្លួន រួចបញ្ច្រកទឹកថ្នាំចូលទៅក្នុងមាត់អស់តែក្នុងពីរក្អឹក។ វាមានរសជាតិដូចស្ពៃខ្លោចអញ្ចឹង។

ក្បិណនោះ សរីរាង្គខាងក្នុងខ្លួនវាចាប់ផ្តើមរមួលហាក់ដូចជាវាទើបនឹងលេបពស់ចូលទាំងរស់ដូច្នោះដែរ។ វាអោនទៅមុខចង់ក្អួតបន្តិចអត់បន្តិច បន្ទាប់មកអារម្មណ៍ដូចភ្លើងឆេះមួយបានរាលដាលយ៉ាងរហ័សពីក្នុងពោះរបស់វារហូតដល់ចុងម្រាមដៃម្រាមជើង។ បន្ទាប់មក វាក៏ដួលជើងបួនលើកម្រាលឥដ្ឋ ហើយក៏មានអារម្មណ៍ដូចកំពុងតែរលាយ ពោលគឺហាក់ដូចជាស្បែកពេញទាំងខ្លួនប្រាណរបស់វាបែកពពុះដូចជាក្រមួនត្រូវក្តៅ រីឯដៃទាំងគូរបស់វាចាប់ផ្តើមលូតវែង ម្រាមដៃកាន់តែប៉ោងឡើងៗ ក្រចកកាន់តែវែងទៅៗ ថែមទាំងក្រញូវដៃចាប់ផ្តើមប៉ោងធំដូចប៊ូឡុង។ ស្មារបស់វាលាតសន្ធឹងយ៉ាងចុកផ្សា ចំនែកឯការឈឺស្មៀបៗនៅលើថ្ងាសរបស់វានាំឲ្យវាដឹងថា សក់កំពុងតែលូតចុះមកត្រឹមចិញ្ចើមរបស់វា។ អាវរ៉ូបរបស់វាត្រូវរហែក ខណៈពេលដែលទ្រូងរបស់វារីកធំឡើង

ដូចធុងឈើផ្ទុះវណ្ឌ។ ជើងរបស់វាកំពុងតែឈឺចាប់ដោយសារស្បែកជើងតូចពេក។ ជើងវាប្រហែលជាធំជាងស្បែកជើងបួនដងឯនោះ...

អ្វីៗគ្រប់យ៉ាងត្រូវបានបញ្ចប់យ៉ាងឆាប់រហ័ស ដូចកាលដែលវាកើតឡើងអញ្ចឹងដែរ។ ហេរីផ្ទប់មុខចុះលើកម្រាលថ្មត្រជាក់ស្រេប ស្តាប់សូរយំរំអួយមិនចេះឈប់របស់មីតចលនៅបង្គន់បន្ទប់ចុងក្រោយគេ។ វាធាក់ស្បែកជើងរបស់វាចេញទាំងទើសទែងហើយក្រោកឈរឡើង។ អញ្ចឹង នេះហើយគឺជាអារម្មណ៍ដែលបានធ្វើជា ហ្គយល៍។ វាទាញរ៉ូបចាស់របស់វាចេញ ដែលខើចប្រមាណជាងសាមសិបសង់ទីម៉ែតពីកែងជើងរបស់វា ទាំងដៃញញីញញ័រនៅឡើយ រួចស្លៀករ៉ូបបម្រុង ហើយពាក់ស្បែកជើងរាងដូចទូករបស់ហ្គយល៍។ វាឈោងទៅបបោសសក់ចេញពីភ្នែករបស់វា តែប៉ះសក់រឹងដូចដែកលួស ធ្លាក់ត្រឹមថ្ងាសរបស់វា។ បន្ទាប់មក វាចាប់អារម្មណ៍ថាវ៉ែនតារបស់វាកំពុងតែធ្វើឲ្យភ្នែករបស់វាស្រអាប់ ពីព្រោះថាជាក់ស្តែងណាស់ ហ្គយល៍មិនពាក់វ៉ែនតាទេ។ វាក៏ដោះវ៉ែនតាចេញ ហើយស្រែកសួរៈ

- ឯងទាំងពីរមិនអីទេរឺ?- សំឡេងស្អកៗរបស់ហ្គយល៍បន្លឺចេញពីមាត់របស់វា។

- មិនអីទេ- សំឡេងគ្រហឹមរបស់ក្រេបបន្លឺឡើងពីបន្ទប់ខាងស្តាំ។

ហេរីបើកសោទ្វារ ហើយដើរទៅឈរពីមុខកញ្ចក់ដែលប្រេះ។ ហ្គយល៍សំឡឹងមើលមកវាវិញតាមរយៈកែវភ្នែករូងខូងទៅក្នុងដ៏អួអាប់។ ហេរីអេះត្រចៀករបស់វា។ ហ្គយល៍ក៏ធ្វើតាមដែរ។

ទ្វារបន្ទប់រ៉ុនបើកឡើង។ ពួកគេសម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមក។ ក្រៅពីទឹកមុខស្លេកស្លាំង និងស្រឡាំងកាំងរបស់វា រ៉ុនមើលទៅគ្មានខុសអ្វីពីក្រេបបន្តិចឡើយ តាំងពីសក់កាត់ដូចធុងពូឌិញ រហូតដល់ដៃដូចស្វាឌី។

- នេះពិតជាមិនគួរឲ្យជឿទេ- រ៉ុនស្រដី ដោយខិតទៅជិតកញ្ចក់ ហើយយកដៃចាក់ច្រមុះកំពិតរបស់ក្រេប។ - *ពិតជាមិនគួរឲ្យជឿទេ*។

- គួរតែដល់ពេលត្រូវទៅហើយ- ហេរីនិយាយ ព្រមទាំងដោះនាឡិកាដែលកំពុងតែរឹតតឹងលើកដៃដ៏ក្រាស់របស់ហ្គយល៍។ - ពួកយើងត្រូវរកមើលថាតើសាលរួមរបស់ក្រុមស្លីធីរីននៅទីណាទៀត ខ្ញុំសង្ឃឹមថានឹងមានមនុស្សឲ្យដើរតាមចុះ...

រ៉ុន ដែលកំពុងតែសំឡឹងមើលហេរី បន្លឺឡើងថាៈ

- ឯងដឹងទេថា វាចម្លែកណាស់ដែលឃើញហ្គយល៍*ចេះគិត*ដូច្នេះ។- វាដំផូងៗទៅលើទ្វាររបស់ហឺម៉ាយអូនី។ - ឆាប់ឡើងពួកយើងត្រូវទៅហើយ...

សំឡេងដ៏ស្រួយមួយឆ្លើយមកវិញៈ - ខ្ញុំ...ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំមិនចង់ទៅទេ។ ពួកយើងទៅចុះ មិនបាច់ចាំខ្ញុំទេ។

- ហឺម៉ាយអូនី ពួកយើងដឹងថា មីលីសិន បាល់ស្ត្រូដ មានរូបរាងអាក្រក់ហើយ តែគ្មាននរណានឹងដឹងថាជាឯងនោះទេ។

- ទេ...ខ្ញុំនិយាយមែនណ៎ា...ខ្ញុំមិនទៅទេ។ ពួកឯងពីរនាក់ប្រញាប់ឡើង កុំនៅខ្ជះខ្ជាយពេលវេលាទៀត។

ហេរីសម្លឹងមើលមករ៉ុន ទាំងមិនយល់។

- *ធ្វើមុខ*អញ្ចឹងទៅរាងដូចហ្គយល៍បន្តិច- រ៉ុនពោល។ - វាតែងតែធ្វើមុខអញ្ចឹងឯង ឲ្យតែពេលណាគ្រូសួរសំណួរវា។

- ហឺម៉ាយអូនី ឯងមិនអីទេរឺ?- ហេរីស្រែកសួរ។

- មិនអីទេ...ខ្ញុំមិនអីទេ...ទៅចុះ...

ហេរី មើលនាឡិការបស់វា។ ប្រាំនាទីក្នុងហុកសិបនាទីដ៏មានតម្លៃរបស់ពួកគេបានកន្លងផុតបាត់ទៅហើយ។

- ពួកយើងនឹងជួបឯងនៅទីនេះវិញ បានទេ?- វាស្រដី។

ហេរី និងរ៉ុនបើកទ្វារបន្ទប់ទឹកយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន រួចពិនិត្យមើលថាមាននរណានៅជុំវិញរឺទេ ហើយក៏ចេញដំណើរ។

- កុំយោលដៃឯងអ៊ីចឹង- ហេរីខ្សឹបប្រាប់រ៉ុន។

- យ៉ាងម៉េច?

- ក្រេបកាន់ដៃរាងរឹងត្អឹងណ៎ា...

- ធ្វើអញ្ចេះយ៉ាងម៉េចដែរ?

- បាន ប៉ុណ្ណឹងគ្រាន់បើ។

ពួកគេដើរចុះជណ្តើរថ្មើមថ្ម។ អ្វីដែលពួកគេត្រូវធ្វើពេលនេះគឺរកសិស្សស្លីតឺរីនម្នាក់ ដើម្បីអាចឲ្យពួកគេដើរតាមទៅកាន់សាលរួមក្រុមស្លីតឺរីន ប៉ុន្តែដូចជាគ្មានឃើញនរណាម្នាក់នៅជុំវិញសោះ។

- មានយោបល់អ្វីទេ?- ហេរីសួរតិចៗ។

- សិស្សស្លីតឺរីនតែងតែឡើងមកញ៉ាំអាហារពេលព្រឹកពីទីនោះ- រ៉ុនតប ដោយងក់ក្បាលទៅកាន់ច្រកចូលបន្ទប់ងងឹត។ វានិយាយមិនទាន់ផុតពីមាត់ផង ស្រាប់តែមានក្មេងស្រីម្នាក់សក់ក្រញាញ់វែង ដើរចេញពីច្រកចូលនោះ។

- អត់ទោស- រ៉ុននិយាយ ព្រមទាំងដើរួសរាន់ទៅរកនាង - ពួកយើងវង្វេងផ្លូវទៅសាលរួមរបស់ពួកយើងបាត់ទៅហើយ។

- ឯងនិយាយថាម៉េច?- ក្មេងស្រីនោះនិយាយទាំងមិនទន់ភ្លន់។ - សាលរួមរបស់*ពួកយើង*? ខ្ញុំជាសិស្សរ៉ាវីនក្លាហ្វទេតើ។

នាងក៏ដើរចេញទៅ ទាំងសំឡឹងមើលមកពួកគេបែបសង្ស័យ។

ហេរី និងរ៉ុនប្រញាប់ប្រញាល់រត់ចុះជណ្តើរថ្មទៅក្នុងស្បែអន្ធការ។ ស្នូរជើងរបស់ពួកគេលាន់ឡើងខ្លាំងៗខុសពីធម្មតា ពេលដែលជើងក្រេប និងហ្គូយល៍ជាន់លើកម្រាលឥដ្ឋម្តងៗ។ បេសកកម្មនេះមិនងាយស្រួលដូចដែលពួកគេគិតនោះទេ។

ច្រកផ្លូវខ្វាត់ខ្វែងគ្មានមនុស្សដើរទេ។ ពួកគេដើរកាន់តែជ្រៅទៅៗនៅក្រោមសាលា ភ្នែកចេះតែពិនិត្យមើលនាឡិកាពួកគេជារឿយៗ ដើម្បីឲ្យដឹងថាពួកគេនៅសល់ពេលប៉ុន្មានទៀត។ ដប់ប្រាំនាទីក្រោយមក ពេលដែលពួកគេកំពុងតែអស់សង្ឃឹម ស្រាប់តែឮសំឡេងអ្វីមួយធ្វើដំណើរមកនៅខាងមុខ។

- ហា!- រ៉ុនឧទានឡើងយ៉ាងរំភើប។ - ឃើញម្នាក់ហើយ!

ម្នាក់នោះកំពុងតែចេញពីបន្ទប់មួយនៅម្ខាង។ ប៉ុន្តែ នៅពេលដែលពួកគេខិតទៅជិត ស្រាប់តែធ្លាក់ថ្លើមក្តុកតែម្តង។ គេមិនមែនជាសិស្សស្លីតឺរីនទេ គឺពៀរស៊ី។

- តើឯងមកធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?- រ៉ុនសួរបែបភ្ញាក់ផ្អើល។

ពៀរស៊ីស្រាប់តែក្តៅឆេវតែម្តង។

- វា- វាបន្លឺឡើងយ៉ាងដាច់ម៉ាត់។ - មិនមែនជារឿងរបស់ឯងនោះទេ។ ឯងឈ្មោះក្រេប មែនទេ?

- អឺ...អូ! គឺយើងហ្នឹងហើយ- រ៉ុនតប។

- ម៉េចក៏មិនទៅសយនដ្ឋាន- ពៀរស៊ីស្រដីយ៉ាងម៉ឹងម៉ាត់។ - គ្មានសុវត្ថិភាពទេ ដែលដើរជុំវិញផ្លូវរបៀងងងឹតៗនៅពេលអាសន្នបែបនេះ។

- ចុះឯងម៉េចមិនថាផង- រ៉ុនស៊កសម្តី។

- ខ្ញុំ- ពៀរស៊ីតប ថែមទាំងតម្រង់ខ្លួនឲ្យត្រង់ - គឺជាប្រធានសិស្ស។ គ្មានអ្វីអាចវាយប្រហារខ្ញុំបានទេ។

សំឡេងមួយទៀតស្រាប់តែបន្លឺឡើងពីក្រោយហេរី និងរ៉ុន។ ដ្រាកូ មេលហ្វ័យកំពុងតែដើរសំដៅមករកពួកគេ។ នេះជាលើកដំបូងហើយក្នុងជីវិតវា ដែលហេរីសប្បាយចិត្តនឹងបានជួបមេលហ្វ័យ។

- ពួកឯងនៅទីនេះសោះ- វានិយាយយឺតៗបែបខ្ជិល ព្រមទាំងចោលក្រសែភ្នែកមកពួកគេ។ - តើពួកឯងទាំងពីរនាក់កំពុងតែល្មោភស៊ីនៅក្នុងសាលធំពេញមួយយប់នេះទេរឺ? ខ្ញុំខំតែតាមរកពួកឯង។ ខ្ញុំចង់បង្ហាញឯងនូវអ្វីមួយគួរឲ្យអស់សំណើចខ្លាំងណាស់។

មេលហ្វ័យក្រឡេកមើលពឿរស៊ីមិនដាក់ភ្នែក។

- ហើយចុះឯងកំពុងតែធ្វើអ្វីនៅខាងក្រោមនេះ វីស្លី?- វាញញឹមបែបចំអក។

ពឿរស៊ីចាប់ផ្ដើមក្ដៅក្រហាយ។

- ឯងត្រូវតែចេះគោរពឋានៈប្រធានសិស្សបន្តិចផង!- វាបន្លឺឡើង។ - ខ្ញុំមិនចូលចិត្តឥរិយាបថរបស់ឯងឡើយ!

មេលហ្វ័យសើចចំអក ហើយធ្វើសញ្ញាឲ្យហេរី និងរ៉ុនទៅតាមវា។ ហេរីស្ទើរតែភ្លាត់មាត់និយាយពាក្យសុំទោសដាក់ពឿរស៊ីបាត់ទៅហើយ កុំតែទប់ខ្លួនទាន់។ វា និងរ៉ុនប្រញាប់ដើរតាមពីក្រោយមេលហ្វ័យជាប់។ ពេលដែលពួកគេបត់ចូលច្រកផ្លូវមួយទៀត មេលហ្វ័យនិយាយថា៖

- អា ភីតធើ វីស្លី ស្អីគេនោះ...

- គឺពឿរស៊ីទេ- រ៉ុននិយាយកែតម្រូវវាដោយស្វ័យប្រវត្តិ។

- ស្អីក៏ស្អីទៅ- មេលហ្វ័យតប។ - ខ្ញុំកត់សម្គាល់ឃើញថា វាកំពុងតែធ្វើអ្វីលបៗច្រើនដងណាស់ថ្មីៗនេះ។ ហើយខ្ញុំហ៊ានភ្នាល់ថាវាកំពុងតែចង់ធ្វើអ្វី។ វាច្បាស់ជាគិតថា នឹងចាប់ទាយាទស្លីធើរីនដោយខ្លួនឯងហើយ មើលទៅ។

វាសើចបែបមើលងាយបន្តិច។ ទឹកមុខហេរី និងរ៉ុនចាប់ផ្ដើមរំភើបឡើង។

មេលហ្វ័យបង្អាក់ដំណើរនៅជិតជញ្ជាំងថ្មសើមទទេដ៏ទូលាយមួយ។

- តើពាក្យសម្ងាត់ថ្មីនោះស្អីគេអញ្ចេះ?- វាសួរទៅហេរី។

- អឺ...- ហេរីស្រដី។

- អូ! ត្រូវហើយ...ឈាមសុទ្ធ!- មេលហ្វ័យឧទានឡើង ដោយមិនស្ដាប់ឡើយ ហើយទ្វារថ្មមួយដែលកប់ក្នុងជញ្ជាំងក៏របើកឡើង។ មេលហ្វ័យដើរចូលទៅក្នុង ដោយមានហេរី និងរ៉ុនតាមប្រកិតពីក្រោយ។

សាលរួមស្លីធើរីនគឺជាបន្ទប់ក្រោមដីទាបដ៏វែងមួយ ដែលមានជញ្ជាំងថ្ម និងពិតានគ្រើមៗ គួបផ្សំនឹងចង្កៀងពណ៌បៃតងដាក់ព្យួរលើច្រវាក់។ ភ្លើងកំពុងតែខ្ទាតផ្កាភ្លើងប្រែស នៅពីក្រោមផ្ទើរចង្ក្រានកំដៅពីមុខពួកគេដែលមានឆ្លាក់ក្បាច់យ៉ាងល្អប្រណីត ហើយមានសិស្ស ស្លីធើរីន ជាច្រើននាក់កំពុងតែអង្គុយជុំវិញភ្នក់ភ្លើងនោះលើកៅអីឆ្លាក់ ចោលស្រមោលមកលើកម្រាលឥដ្ឋ។

- ចាំនៅទីនេះហើយ- មេលហ្វ័យនិយាយប្រាប់ហេរី និងរ៉ុន ព្រមទាំងឲ្យសញ្ញាឲ្យពួកគេអង្គុយលើកៅអីមួយគូដាក់នៅឆ្ងាយពីភ្នក់ភ្លើង។ - ចាំខ្ញុំទៅយកវា...ប៉ារបស់ខ្ញុំទើបតែផ្ញើមក...

ដោយឆ្ងល់មិនដឹងជា មេលហ្វ័យ នឹងបង្ហាញអ្វីប្រាប់ពួកគេ ហេរី និងរ៉ុនក៏អង្គុយចុះ និងធ្វើចិត្តឲ្យដូចជានៅផ្ទះខ្លួនឯង។

មួយនាទីក្រោយមក មេលហ្វ័យត្រឡប់មកវិញ ដោយមានកាន់ក្នុងដៃនូវអ្វីម្យ៉ាងដូចជាក្រដាសកាត់ចេញពីកាសែត។ វារុញក្រដាសនោះទៅដាក់ពីក្រោយច្រមុះរបស់រ៉ុន។

- ឯងមើលហើយច្បាស់ជាសើចចុកពោះមិនខាន- វានិយាយ។

ហេរីឃើញភ្នែករបស់រ៉ុនបើកធំៗបែបភ័ន្តភាំង។ វាអានក្រដាសនោះយ៉ាងរហ័សរហួន រួចសើចទាំងបង្ខំចិត្ត ហើយហុចទៅឲ្យហេរី។

ក្រដាសនោះត្រូវបានកាត់ចេញពី សារព័ត៌មានវេទគូ ហើយក្នុងនោះសរសេរថា៖

ការស៊ើបអង្កេតនៅក្រសួងវេទមន្ត

អស់សឺ វីស្លី ដែលជានាយកផ្នែកការិយាល័យ ការប្រើប្រាស់របស់របរពួកលោកិយមិនត្រឹមត្រូវ ថ្ងៃនេះត្រូវបានគេដាក់ពិន័យចំនួនហាសិបហ្កាលឡូនពីបទដាក់មន្តអាគមទៅលើឡានពួកលោកិយ។

លោក លូស៊ីស មេលហ្វ័យ ដែលជាអ្នកគ្រប់គ្រងសាលាវេទមន្ត ហុកវ៉ាត ដែលជាទីកន្លែងដែលឡានវេទមន្តនោះបានក្រឡាប់ថ្មីៗនេះ ថ្ងៃនេះបានស្នើឲ្យលោកវីស្លីចុះចេញពីតំណែង។

"វីស្លីពិតជាធ្វើឲ្យក្រសួងអាប់អោនមុខមាត់ណាស់" លោកមេលហ្វ័យប្រាប់អ្នកយកការណ៍។ "គេពិតជាមិនសក្តិសមក្នុងការពង្រឹងច្បាប់របស់យើងនោះទេ ហើយយុទ្ធនាការការពារពួកលោកិយដ៏គ្មានបានការរបស់គេគួរតែបញ្ឈប់ភ្លាមទៅ។

លោកវីស្លីមិនអាចទាក់ទងផ្តល់យោបល់បាននោះទេ ប៉ុន្តែប្រពន្ធរបស់គាត់បានប្រាប់អ្នករាយការណ៍ថាឲ្យចេញទៅឲ្យឆ្ងាយ បើមិនអញ្ចឹងទេគាត់នឹងព្រលែងប្រែតប្រចាំគ្រួសារដេញខាំពួកគេមិនខាន។

- យ៉ាងម៉េច?- មេលហ្វ័យសួរទាំងមិនអត់ធ្មត់ ខណៈពេលដែលហេរីហុចក្រដាសនោះមកឲ្យវាវិញ។ - ឯងមិនយល់ថាគួរឲ្យចង់សើចទេវី?

- ហា ហា- ហេរីស្រដីយ៉ាងស្រងូតស្រងាត់។

- ប្រសិនបើ អស់សឺ វីស្លី ស្រឡាញ់ពួកលោកិយខ្លាំងយ៉ាងនេះ គេគួរតែកាច់ចង្កឹះឲ្យបាក់ជាពីរ ហើយរត់ទៅរស់នៅជាមួយពួកអស់ទាំងនោះតែម្តងទៅ- មេលហ្វ័យនិយាយចំអក។ - បើមើលពីអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ ច្បាស់ជាមិនដឹងថាត្រកូលវីស្លីនោះជាអ្នកមានឈាមជ័រសុទ្ធឡើយ។

មុខរបស់រ៉ុន...រឹក៏ក្រេប កំពុងតែពុះពោរដោយកំហឹង។

- ឯងកើតស្អីហ្នឹង ក្រេប?- មេលហ្វ័យនិយាយម៉ាត់ៗ។

- ឈឺពោះ- រ៉ុនឆ្លើយរាងគ្រលៗ។

- បើអញ្ចឹង ឆាប់ទៅគិលានដ្ឋានចុះ ហើយផ្ញើពីរបីជើងសម្រាប់អាពួកឈាមកខ្វក់ទាំងអស់នោះផង- មេលហ្វ័យស្រដីទាំងសើចចំអកឡកឡឺយ។ - ឯងដឹងទេ ខ្ញុំពិតជាភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែល សារព័ត៌មានវេទគូ មិនទាន់ចុះផ្សាយពីការវាយប្រហារអស់នេះនៅឡើយ- វានិយាយបន្តមួយៗ។ - ខ្ញុំគិតថាតាដាំប័លដ័រកំពុងតែព្យាយាមលាក់ការណ៍ហើយ។ បើរឿងនេះមិនឈប់ក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទេ គាត់ច្បាស់ជាត្រូវវេចបង្វេចជាមិនខាន។ ប៉ាតែងតែនិយាយថា ដាំប័លដ័រគឺជារឿងដ៏អាក្រក់បំផុតដែលធ្លាប់កើតមានឡើង

នៅទីកន្លែងនេះ។ គាត់ស្រឡាញ់ពួកកើតពីពួកលោកិយ។ នាយកដែលមានសុភវិនិច្ឆ័យម្នាក់ច្បាស់ជាមិនឲ្យអាសំគម គ្រីរី ចូលមករៀនឡើយ។

មេលហ្វ័យលើកដៃឡើងធ្វើជាថតរូប ហើយនិយាយត្រាប់តាមខូលីនបេះបិទ តែឃោរឃៅជាងហ្នឹងទៅទៀតៈ

- ផោតធ័រ ខ្ញុំថតរូបឯងបានទេ ផោតធ័រ? ខ្ញុំសុំហត្ថលេខាឯងបានទេ? ឲ្យខ្ញុំសូមលិទ្ធស្បែកជើងឯងបានទេ ផោតធ័រ?

វាទម្លាក់ដៃចុះវិញ ហើយសម្លឹងមើលហេរី និងរ៉ុន។

- ហើយចុះពីរនាក់ឯងយ៉ាងម៉េចហ្នឹងថ្ងៃនេះ?

ស្ថានការណ៍កំពុងតែរឹករវ ហេរី និងរ៉ុនក៏បង្ខំខ្លួនឯងឲ្យសើចចេញមក ប៉ុន្តែមេលហ្វ័យហាក់ដូចជាសប្បាយចិត្តឡើងវិញ។ ប្រហែលជាមកពីក្រេប និងហ្គយល៍រមែងយល់ដឹងរឿងរ៉ាវយឺតយ៉ាវហើយ។

- ទេវៈផោតធ័រ មិត្តសម្លាញ់របស់ពួកឈាមកខ្វក់- មេលហ្វ័យស្រដីយឺតៗ។ - វានោះហើយជាមនុស្សម្នាក់ទៀត ដែលគ្មានអារម្មណ៍ដូចវេទគូអ្វីបន្តិចសោះ បើមិនអញ្ចឹងវាច្បាស់ជាមិនដើរហើរជាមួយនាងឈាមកខ្វក់ហ្គ្រេនជឺរ ដែលប៉ិនវាយឫកនោះទេ។ ហើយមនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាគិតថា វាជាទាយាទស្លីធីរីនទៀត!

ហេរី និងរ៉ុនរត់ចាំដល់ថ្នាក់មិនដកដង្ហើមៈ សល់តែប៉ុន្មានវិនាទីទៀត មេលហ្វ័យនឹងប្រាប់ពួកគេថាទាយាទគឺជាវាហើយ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក...

- បើខ្ញុំដឹងថាគេជានរណា ច្បាស់ជាល្អហើយ- មេលហ្វ័យនិយាយទាំងម៉ួម៉ៅ។ - ខ្ញុំអាចជួយពួកគេបាន។

ថ្គាមរបស់រ៉ុនធ្លាក់ចុះមក ធ្វើឲ្យមុខរបស់ក្រេបកាន់តែមើលទៅល្ងីល្ងើជាងសព្វដង។ សំណាងល្អដែលមេលហ្វ័យមិនបានចាប់ភ្លឹក ចំនែកឯហេរី មានគំនិតរហ័សរហួន ក៏បន្ថែមសំដីៈ

- តែឯងច្បាស់ជាមានតំរុយខ្លះហើយថា នរណានៅពីក្រោយរឿងទាំងអស់នេះ...

- ឯងដឹងថាខ្ញុំគ្មានហើយ ហ្គយល៍ តើឲ្យខ្ញុំត្រូវប្រាប់ឯងប៉ុន្មានដងទៀត?- មេលហ្វ័យស្តីឲ្យ។ - ឯប៉ាខ្ញុំវិញមិនព្រមប្រាប់ខ្ញុំថាមានអ្វីកើតឡើងកាលពីបន្ទប់នោះត្រូវបានបើកឡើងពីលើកមុនទេ បន្តិចក៏អត់ដែរ។ ជាការពិតណាស់ កាលនោះហាសិបឆ្នាំមុនឯនោះ ដូច្នេះវាកើតឡើងមុនពេលគាត់ចូលរៀនទៅទៀត ប៉ុន្តែគាត់ដឹងរឿងនោះទាំងអស់ ហើយគាត់និយាយថារឿងនោះសុទ្ធតែត្រូវបានរក្សាទុកជាអាថ៌កំបាំង ហើយថាប្រសិនបើខ្ញុំដឹងច្រើនពេក នឹងធ្វើឲ្យមនុស្សម្នាមានការសង្ស័យ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងរឿងមួយៈ លើកមុនពេលដែលបន្ទប់សម្ងាត់បានបើកឡើង សិស្សឈាមកខ្វក់ម្នាក់បាន*ស្លាប់*។ ដូច្នេះខ្ញុំហ៊ានភ្នាល់ថា មិនយូរមិនឆាប់ច្បាស់ជាមានពួកឈាមកខ្វក់ម្នាក់ស្លាប់ជាមិនខាន...ខ្ញុំសង្ឃឹមថាជាហ្គ្រេនជឺរទៅចុះ- វាស្រដីយ៉ាងរីករាយ។

រ៉ុនកំពុងតែក្តាប់ដៃយក្សរបស់ក្រេបយ៉ាងណែន។ ដោយខ្លាចថារ៉ុនហាក់ទៅដាល់មេលហ្វ័យ ហេរីក៏បាញ់ក្រសែភ្នែកព្រមានមករករ៉ុន ហើយបន្លឺឡើងថាៈ

- ឯងមានដឹងទេថា អ្នកដែលបើកបន្ទប់សម្ងាត់កាលពីលើកមុន ត្រូវគេចាប់បានរឺក៏អត់?

- អូ! មែនហើយ...អ្នកដែលបើកនោះត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសាលាហើយ- មេលហ្វ័យឆ្លើយ។ - ពួកគេប្រហែលជានៅអាសកាបាន នៅឡើយទេ។

- អាសកាបាន?- ហេរីសួរដោយឆ្ងល់។

- អាសកាបាន...គឺគុកវេទគូណា ហ្គយល៍- មេលហ្វ័យពោល ដោយសម្លឹងមើលវាហាក់មិនចង់ជឿនឹងភ្នែកខ្លួនឯង។ - និយាយតាមត្រង់ ឲ្យតែឯងចាប់អត្ថន័យបានយឺតយ៉ាងនេះ ច្បាស់ជាធាក់ថយហើយ។

វាបំរះខ្លួនលើកៅអីរបស់វាហាក់មិនស្រណុក ហើយនិយាយបន្ត៖

- ប៉ាថាកុំឲ្យខ្ញុំចេញមុខ ទុកឲ្យតែទាយាទស្ដិតីរីនចាត់ការទៅបានហើយ។ គាត់និយាយថាសាលានេះត្រូវការកំចាត់ចោលពួកសំរាមឈាមកខ្វក់ឲ្យអស់ ប៉ុន្តែក៏មិនចាំបាច់ត្រូវជាប់ពាក់ព័ន្ធនាំតែប្រឡាក់ដៃដែរ។ ជាការពិតណាស់ ពេលនេះគាត់មានបញ្ហាច្រើនណាស់។ ឯងមានដឹងថា ក្រសួងវេទមន្ត បានចូលឆែកឆេរភូមិគ្រឹះរបស់ពួកយើងកាលពីសប្ដាហ៍មុនទេ?

ហេរីព្យាយាមធ្វើមុខស្លេកស្លាំងរបស់ហ្គយល៍ឲ្យបង្ហាញភាពព្រួយបារម្ភ។

- ត្រូវហើយ...- មេលហ្វ័យស្រដី។ - សំណាងល្អ ពួកគេរកឃើញមិនច្រើនទេ។ ប៉ាមានរបស់របរមន្តអាគមងងឹតសុទ្ធតែមានតម្លៃមិនតិចទេ។ ប៉ុន្តែសំណាងណាស់ ដែលពួកយើងក៏មានបន្ទប់សម្ងាត់ផ្ទាល់ខ្លួននៅក្រោមក្តារបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវដែរ...

- ហូ!- រ៉ុនឧទានឡើង។

មេលហ្វ័យងាកមកមើលវា។ ហេរីក៏ធ្វើតាមដែរ។ មុខរ៉ុនឡើងក្រហម។ សូម្បីតែសក់របស់វាក៏ឡើងក្រហមដែរ។ ច្រមុះរបស់វាកំពុងតែលូតវែងបន្តិចម្ដងៗ...ពួកគេអស់ម៉ោងហើយ។ រ៉ុនកំពុងតែប្រែទៅជារូបដើមវិញហើយ ហើយបើមើលតាមទឹកមុខតក់ស្លុតរបស់វាដែលសម្លឹងមើលមកហេរី វាក៏ច្បាស់ជាប្រែរូបវិញដែរ។

ពួកគេទាំងពីរក្រោកឈរឡើងភ្លែត។

- ដល់ពេលផឹកថ្នាំឈឺពោះហើយ- រ៉ុនស្រដីបែបគ្រលរៗ ហើយដោយមិនរង់ចាំយូរ ពួកគេដើរទៅយ៉ាងលឿនចេញពីសាលរួមស្លីតឺរីន រួចលោតចេញពីជញ្ជាំងថ្ម ហើយរត់ប្រុយឡើងតាមច្រកផ្លូវទៅលើវិញ ក្នុងចិត្តសង្ឃឹមថាមេលហ្វ័យមិនបានចាប់អារម្មណ៍អ្វីទៅចុះ។ ហេរីមានអារម្មណ៍ថាស្បែកជើងធំៗរបស់ហ្គយល៍កំពុងតែរលុង ហើយវាត្រូវលើករ៉ូបឡើងពេលដើរ ព្រោះខ្លួនវាកំពុងតែរួញតូចវិញ។ ពួកគេតន្ត្រំរត់ឡើងកាំជណ្ដើរទៅក្នុងច្រកចូលសាលដែលងងឹតសូន្យសុង ឮតែសំឡេងដំផុងៗចេញពីទូដាក់ចានឆ្នាំងដែលពួកគេចាក់សោឃុំក្រេប និងហ្គយល៍។ ក្រោយពីចោលស្បែកជើងនៅក្រៅទ្វារទូ សល់តែស្រោមជើង ពួកគេរត់យ៉ាងលឿនឡើងជណ្ដើរថ្មើមថ្មសំដៅបន្ទប់ទឹករបស់ម៉ុននីង មីតថល។

- យ៉ាងណាមិញ វាក៏មិនអត់ប្រយោជន៍ដែរ- រ៉ុននិយាយទាំងដង្ហក់ ព្រមទាំងបិទទ្វារបន្ទប់ទឹកនៅពីក្រោយពួកគេ។ - ខ្ញុំដឹងថា ពួកយើងនៅមិនទាន់រកឃើញថានរណាជាអ្នកធ្វើការវាយប្រហារអស់ទាំងនោះទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងសរសេរសំបុត្រ ផ្ញើទៅប៉ានៅថ្ងៃស្អែក ប្រាប់គាត់ឲ្យឆែកក្រោម បន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ របស់គ្រួសារមេលហ្វ័យជាក់ជាមិនខាន។

ហេរីពិនិត្យមើលមុខរបស់វានៅក្នុងកញ្ចក់ដែលប្រេះបែក។ វាប្រែរូបជាធម្មតាវិញហើយ។ វាពាក់វ៉ែនតាឡើងវិញ ខណៈពេលដែលរ៉ុនដំផាំងៗលើទ្វារបន្ទប់របស់ហឺម៉ាយអូនី។

- ហឺម៉ាយអូនី ចេញមក ពួកយើងមានរឿងជាច្រើនត្រូវប្រាប់ឯង...

- ចេញឲ្យឆ្ងាយទៅ!- ហឺម៉ាយអូនីស្រែក។

ហេរី និងរ៉ុនសម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមក។

- តើមានរឿងអ្វី?- រ៉ុនសួរ។ - ថ្មើរនេះ ឯងច្បាស់ជាត្រលប់មករូបដើមវិញហើយ ពួកយើង...

ប៉ុន្តែម៉ុននីង មីតថលស្រាប់តែរអិលខ្លួនកាត់ទ្វារបន្ទប់នោះចេញមក។ ហេរីមិនដែលឃើញនាងមានទឹកមុខសប្បាយយ៉ាងនេះនោះទេ។

- អ៊ូៗៗៗ ចាំតែមើលទៅ- នាងនិយាយ។ - ពិតជា*អាក្រក់*មើលណាស់!

ពួកគេឮសូរសោទ្វារបើកឡើង ហើយហឺម៉ាយអូនីបង្ហាញខ្លួនចេញមក ដោយយំខ្សឹកខ្សួល ឯរ៉ូបរបស់នាងទាញគ្របពីលើក្បាល។

- កើតអី?- រ៉ុនសួរទាំងមិនប្រាកដប្រជា។ - ឯងនៅមានច្រមុះរបស់មីលីសិនទៀត រឺមួយក៏យ៉ាងម៉េច?

ហឺម៉ាយអូនីទាញរ៉ូបនាងឲ្យធ្លាក់ចុះមក ហើយរ៉ុនស្រាប់តែថយក្រោយសំដៅទៅស្នូកទឹក។

មុខរបស់នាងពេញសុទ្ធតែរោមពណ៌ខ្មៅ។ ភ្នែករបស់នាងទាំងពីរប្រែជាពណ៌លឿង ហើយមានត្រចៀកស្រួចៗពីរលៀនចេញពីសក់របស់នាង។

- វាជាសក់ឆ្មៈ...ឆ្មា!- នាងស្រែកទ្រហោយំ។ - ម...មីលីសិន បាល់ស្ត្រូដច្បាស់ជាមានឆ្មាហើយ! ហើយទ...ទឹកថ្នាំនោះមិនមែនប្រើសម្រាប់បំលែងទៅជាសត្វនោះទេ!

- ពុទ្ធោអើយ- រ៉ុនស្រដី។

- ឯងច្បាស់ជាត្រូវគេហៅឈ្មោះ*អាក្រក់ៗ*ជាមិនខាន- មីតថលនិយាយយ៉ាងសោមនស្ស។

- មិនអីទេ ហឺម៉ាយអូនី- ហេរីបន្លឺឡើងយ៉ាងរួសរាន់។ - ពួកយើងនឹងនាំឯងទៅគិលានដ្ឋាន។ អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីមិនដែលសួរច្រើនទេ...

ត្រូវចំណាយពេលយ៉ាងយូរ ទំរាំតែបញ្ចុះបញ្ចូលហឺម៉ាយអូនីឲ្យចាកចេញពីបន្ទប់ទឹកបាន។ មុននឹង មីតថលហោះតាមពួកគេដោយសើចកក្អឹកជាប់រហូត។

- ចាំមើលតែគេដឹងថាឯងដុះ*កន្ទុយ*ទៅ!